

Свеноћно бденије и света Литургија пред Часним Појасом Пресвете Богородице

У навечерје празника Светих равноапостолних Кирила и Методија, 23. маја 2026. године, док је непрегледна колона верних у молитвеној тишини притицала Часном Појасу Мајке Божје, у храму Светог Саве на Врачару отпочела је чудесна служба Божја.

Са благословом Његове Светости Патријарха г. Порфирија, уочи недељних дана и великих празника престоничко свештенство у многим храмовима служи свеноћно бденије, торжествено богослужење које води порекло из ране Цркве, када су први хришћани читаву ноћ бдели у молитвама над гробовима мученика, у катакомбама, похвалним песмама прослављајући Васкрслог Господа и Спаса нашег Исуса Христа.

И протекле ноћи, док се молитвени пој знаменитог хора Тропос из Атине и београдског Византијског хора разливао под сводовима заветног храма српског рода, ганути присуством саме Мајке Божје кроз њен Часни Појас, у благословеном духовном миру, уз одсјај свећа и звекет кадионица, присутни су имали утисак да је Врачарско брдо са Светосавским храмом попримило обресе Свете Горе и њених древних манастирских обитељи. Света служба

Божја, која је почела у 20 часова, окончана је у 2 часа после поноћи.

Уз саслужење преосвећене господе епископа: париског Јустина, липљанског Доситеја и јенопољаског Никона; високопреподобних архимандрита Јерфрема и Методија, игумана светих царских лаври Ватопеда и Хиланадара; светогорског монаштва и београдског свештенства; началствовао је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије, чију беседу доносимо у целости:

– У име Оца и Сина и Светог Духа! Хвала Господу и Пресветој Мајци Његовој што су нас сабрали вечерас да будемо једно, да најпре будемо једно са Господом нашим, да будемо у заједници нераскидивој са Њим, а онда, будући једно са Њим, да будемо једно и међу собом, да будемо једна Црква, Црква у којој постоје различити дарови. Сваки човек је икона Божја, али сваки има и свој посебан печат, а онда и сваки народ Божји има свој посебан печат. Међутим, без обзира на то што је свако посебан, позвани смо опет да будемо једно у Христу.

Наравно да то не можемо постићи никаквим људским механизмима, никаквим људским снагама. Не постоји идеологија, не постоји политика, не постоји ништа што је од овога света, ма колико било савршено, што нас може учинити да будемо једно. Па ево, чули смо данас из одломка, из Јеванђеља по Јовану, да се Господ моли за то да Црква Његова буде једна и јединствена, тј. да нема у њој подела, да нема одвајања, да нема јереси, него да, без обзира што свако има свој посебан печат и без обзира што смо различити, сви смо позвани да будемо једно и можемо бити једно.

Можемо бити једно једном вером, чистом, православном вером. Можемо бити једно надом у Господа. Међутим, изнад свега и пре свега, позвани смо да будемо једно љубављу и то крстоликом љубављу, у вертикали љубављу према Господу, без које није могуће остварити љубав у хоризонтали, тј. љубав у односу на друге људе.

Ко год каже да воли било кога – и највише на свету кад га воли, ако то каже – а не воли Бога, једноставно, у најмању руку, у заблуди је, а често лаже друге и лаже себе. Ми можемо волети друге људе тек онда када имамо заједничког Оца, а један је заједнички Отац. То је Господ наш Исус Христос и Он нас позива да будемо једно.

Зато смо ми вечерас сабрани овде као једна Црква. Имали смо браћу нашу из Грчке, са Свете Горе, игумана ватопедског Јефрема са својом братијом, који је са собом донео по промислу Божјем и Појас Пресвете Богородице да нас

укрепи, да нас оснажи, да нас охрабри на путу покајања, да нас подстакне на подвиг, на праштање међусобно, на спознају да смо неопходни једни другима.

Ту је и игуман хиландарски Методије, који је такође дошао из Грчке, пореклом из Србије, али има браће и сестара и из Румуније, из Русије, из Републике Српске, можда и са још неких страна, јер није честа прилика и могућност да се можемо – а нарочито наше сестре, дакле жене – поклонимо Појасу Пресвете Богородице, иако се монаси и Пресвета Богородица, која је Игуманија Свете Горе, непрестано моле за читав свет. Тако да је ово јединствена прилика и за многе наше сестре из других земаља и из других народа да дођу и долазе и целивају Пресвету Богородицу, целивајући кроз Њу и Њеног Сина.

Дакле, браћо и сестре, не треба нам ништа више. Све што нам је потребно Бог нам је дао. Дао нам је пуноћу, дао нам је себе и све што је Његово. Има ли ишта лепше од тога да смо сабрани на молитви, на светој Литургији. Сигуран сам да – иако смо се уморили, мало је дужа молитва него што смо навикли – да је то благословени и блажени умор и да је свако испуњен миром, радошћу, лепотом и смирењем.

То можемо добити само сабирајући се у храму Божјем и причешћујући се Телом и Крвљу Христовом, али наравно, улажући и труд, и напор, и подвиг, опет уз помоћ Божју. Пресвета Богородица је данас са нама. И кад знамо да је Она са нама, онда знамо да смо у сигурном загрљају. Нико тако не разуме наш бол, наше муке и наша искушења као што је то чини Пресвета Богородица. И нико тако брзо не чује наше уздахе и молитве као што то чини Пресвета Богородица. Зато молимо јој се и угледајмо се на Њу. Она је показала, оно што и сам Господ каже, да је смирен и кротак срцем. Показала је смирење као основу и темељ свога живота. А смирење ништа друго није него потпуно препуштање свога живота и свега што имамо у руке Божје, тј. поверење у Бога.

Зато што је имала поверење у Бога, могла је да каже: Господе, нека буде све како Ти хоћеш. Наравно да је и Она као човек можда имала своје помисли, жеље и идеје, али без обзира на то, Она је потпуно егоизам и своју вољу смирила и препустила се да јој све буде по вољи Божјој. То је пут, браћо и сестре, да чинимо што можемо, да се молимо Богу, да постимо, да се исповедамо, да не губимо време у свом животу. Све то треба да чинимо, али да не очекујемо да ће бити онако како ми хоћемо. Нека буде воља Божја – то је оно што је Богородица оставила свакоме од нас, а и Она заједно са свима светима се моли да сви једно буду и чини све да сви једно буду, да будемо

једно по љубави, да будемо једна Црква, да будемо једно по вери, да будемо једно по праштању, да будемо једно по покајању, да једно будемо са Господом непрестано, да Он буде први и на првом месту у нашем животу и да знамо да ће, кад је то тако, све остало бити на свом месту.

Да се не варамо, има много оних који ће да нас руже, да нас гоне и да говоре лажи на нас. И све што смо доживели, знајмо да је следеће још теже ако хоћемо да идемо путем Господњим. Али наше није да судимо и да осуђујемо. Наше је, да колико год можемо, молимо Господа да нам помогне да опраштамо. И не само то, него да се молимо за такве да Господ дотакне

наше сестре без обзира одакле се, браћо и сестре! Нека сте ин!

spc.rs